

de trap af naar zijn hut. Daar op zijn scheepskist zittend herlas hij haar brief en schreef haar terug:

Lieve Anna.

Je woorden vervullen mij met een stillen weemoed om ons gescheiden zijn, maar ook met trots om het nieuwe leven. Het is zoo wonderlijk te bedenken dat ik hier nu op dit schip vaar en jij ons kindje in je draagt. Wat verlang ik naar thuis. Het maakt me zoo licht wanneer ik eraan denk. Het is zoo heerlijk jou daar in het huisje te weten met dien kostbaren schat. Wat zou 't zijn, een jongetje of een meisje? 't Is hier zoo stil en vredig dat 't is alsof ik je stem hoor, je lach zie.

De reis is voorspoedig en ik geloof wel, dat ik vroeg genoeg zal terugkeeren voor de geboorte van ons kind.

Je liefhebbende Henk.

P.S. Nu, vanavond, gaat deze brief aan wal nog op de post. Over een maand heb je hem. Dan is de kleine al vier maanden. Wat een gedachte!

Zijn handen trilden bij 't sluiten van de envelop. In beverig schrift zette hij haar naam er op.

Stil, weemoedig hingen in den avondhemel de millioenen sterren, was om het schip het eeuwig klotsen van het water.

Een maand later ontving ze den brief, hield hem enkele oogenblikken in de handen. Dan, voorzichtig de envelop opensnijdend, las ze hem, dronk ze zijn woorden, zoeter nog dan de zoetste wijn. En ze stonden wijd om haar, groot en machtig, en ze moest glimlachen en met een traan op haar wang bedenken dat 't kindje misschien kon hooren, kon voelen, hoe diep de innigheid hunner liefde was, hoe wijd 't verlangen naar 't weerzien.

Stil, als geruischloos vloeiden de dagen daarna weer onder haar weg. De eerste dahlia's ontloken reeds. „Dat is de milde herfst” mompelde ze zacht met 'n vleugje van weemoed in haar om 't scheiden van den zomer. Vuurroode en witte, zalmkleurige en helgele, voorboden van het jaargetijde der weemoedigen, der stille, bescheiden peinzers, tijd van worsteling tusschen droom en werkelijkheid, de maand van hen die zich aan dit leven onttrekken wijl het hen al te zeer drukt.

Maar ook de tijd van de zware, rinsige peren, van de volle, zoete druiven, van het wijnfeest.

In haar rezen langzaam, als ver opstaande wolken, gedachten aan scheiding, weemoed om in de jeugd ondergane smarten, afstand van wat dierbaar was. En eensklaps klemde ze de hand tegen haar borst, wijdden zich haar oogen in schrik en fel oplaaienden angst, angst om het ongeziene, vrees voor het komende, huivering om het noodlot. Ze voelde hoe haar keel plotseling als toegesnoerd werd, hoe ze naar adem snakte, één oogenblik maar. Plotse-